

ΤΙΤΛΟΙ ΤΕΛΟΥΣ...

Η αυλαία μιας εποχούμενης παράστασης που ξεκίνησε πριν από τρία χρόνια πέφτει κάπου μεταξύ Μπουένος Άιρες και Ρίο ντε Ζανέιρο...

7.500 χιλιόμετρα στους 33 γεωγραφικούς παράλληλους που χωρίζουν την Ουσουαγια από το Ρίο ντε Ζανέιρο ήταν το οδοιπορικό του μήνα. Με τη σκέψη και μόνο ότι είναι αυτό που ολοκληρώνει ένα ταξίδι που ξεκίνησε την άνοιξη του 2007, τα δάχτυλα δυσκολεύονται να σχηματίσουν λέξεις στο πληκτρολόγιο...

Ήμασταν μία ανάσα από την Ανταρκτική, και νά 'μαστε τώρα στους τροπικούς, στην πρωτεύουσα της σάμπας, της μπάλας και των αιώνιων διακοπών. Κι όμως ήταν ένα άχαρο ταξίδι αυτό για εμάς, ίσως γιατί άχαρος ήταν ο προορισμός του: το να βρούμε ένα πλοίο για να στείλουμε το Discovery -και, αν είναι δυνατόν, τις αφεντιές μας- πίσω στην Ευρώπη. Δυστυχώς, όλα τα ωραία τελειώνουν μια ημέρα, και αυτό το όνειρο που βιώνουμε καθημερινά για χίλιες τόσες ημέρες φτάνει στο τέλος του. Όλα μας δείχνουν το δρόμο της επιστροφής. Ακόμα και το φιλήδονο Ρίο έχει κρεμάσει παχιά σύννεφα από πάνω μας και οι απέραντες αικτές της Κοπακαμπάνα και της Ιпанέμα μοιάζουν ορφανές χωρίς τις μελαμψές θεές που τις κοσμούν το καλοκαίρι.

Πώς να βγουν με στρινγκ τέτοιοι καιρό;

Ο ατέλειωτος δρόμος για Μπουένος Άιρες

Δε θα ξεχάσουμε ποτέ τα χρώματα του δειλινού όταν μπαίναμε στο φέρι για να περάσουμε το στενό του Μαγγελάνου. Βλέποντας πίσω μας τη Γη του Πυρός να απομακρύνεται αναρωτήθηκα αν ποτέ θα επιστρέψουμε... «*Να με ξαναφέρεις εδώ*» πρόσθεσε το έτερον ήμισυ της αποστολής, ολοκληρώνοντας τη σκέψη μου. Λες και τη διάβαζε. Για τις επόμενες τέσσερις ημέρες διασχίσαμε το ανατολικό άκρο της Παταγονίας από τη Ruta 3, με τον άνεμο να μας ξεριζώνει τα μυαλά και σε αυτήν την πλευρά. Πρόσεξα, μάλιστα, ότι τα περισσότερα μοπόρ είναι κοντά στον 50ό παράλληλο. Η Παταγονία, τελικά, είναι μια τεράστια αεροδυναμική σήραγγα, αφού εκεί συναντιούνται τα ψυχρά ρεύματα της Ανταρκτικής με τα θερμά του Ειρηνικού...

Δεν υπάρχει πιο πληκτικός δρόμος στον κόσμο από την εθνική που οδηγεί στο Μπουένος Άιρες, 3.000 χιλιόμετρα για μία μόνο φωτογραφία: μια ατέλειωτη λωρίδα ασφάλτου, που διασχίζει την κατάξερη στέπα. Μιλάμε για έναν τόπο άγονο και πλούσιο συνάμα, καθώς το υπέδαφος είναι γεμάτο κοιτάσματα πετρελαίου. Οι πόλεις κατά μήκος της διαδρομής φτιάχτηκαν για τους εργάτες των διυλιστηρίων. Άσχημες πόλεις όλες, εκτός από μία, το Πουέρτο Μάδριν, το ορμητήριο για τη χερσόνησο Βαλντέζ. Αν δεν έχετε ακούσει για αυτήν, να σας πούμε ότι πρόκειται για ένα θαλάσσιο πάρκο στο οποίο ξεχειμωνιάζουν φάλαινες και όρκες, ενώ αποτελεί μόνιμη κατοικία χιλιάδων θαλάσσιων λεόντων και εκατομμυρίων μαγγελανικών πιγκουίνων, κορμοράνων και άλλων πουλιών. Φτάσαμε εκεί λίγες ημέρες μετά την άφιξη των πρώτων φάλαινων. Ήταν τόσο αγχολυτικό όσο και σουρεαλιστικό να παρατηρείς τα γιγάντια θηλαστικά να πλατσουρίζουν δύο βήματα από την ακτή...

Στο Μπουένος Άιρες είχαμε την τύχη να μας φιλοξενήσουν δύο νέα παιδιά, ο Μάρτιν και η Αλίνα, τα οποία είχαμε γνωρίσει στον Παναμά. Ένα χρόνο ταξίδευαν στη Λατινική Αμερική με ένα Peugeot 206 και μόλις είχαν επιστρέψει στην κανονική τους ζωή. Είχαν χορτάσει από ταξίδι, αλλά τα βρήκαν σκούρα μέχρι να συνηθίσουν τη ζωή του γραφείου και τα ατέλειωτα μποτιλιαρίσματα στον περιφερειακό της μεγαλούπολης. «*Την Αργεντινή δεν την αλλάζουμε*» μας είπαν ωστόσο. Μακάρι να λέγαμε κι εμείς το ίδιο για την Ελλάδα... Λίγες ημέρες μετά άλλοι συνταξιδιώτες, με τους οποίους χωρίσαμε στο Μπουένος Άιρες, μας έστειλαν ένα συγκλονιστικό e-mail από το σπίτι τους στη Γαλλία: «*Είναι πιο δύσκολο να είμαστε πίσω από όσο περιμέναμε. Δεν μπορούμε να αναπνεύσουμε. Βλέπουμε τις φωτογραφίες από το ταξίδι και βάζουμε τα κλάματα. Ευχόμαστε να αντέξετε καλύτερα από εμάς την επιστροφή σας στην Ελλάδα*». Αυτή η σκέψη που αποφεύγαμε μήνες τώρα ήταν μπροστά μας. Θα αντέξουμε το πίσω; Πρέπει να το δούμε κι αυτό σαν περιπέτεια.

01	02	03
----	----	----

- 01. Η πίσω όψη της Κοπακαμπάνα του Ρίο.
- 02. Θαλάσσιος ελέφαντας, ο μόνιμος κάτοικος της προστατευμένης χερσονήσου Βαλντέζ.
- 03. Στην Ουρουγουά έχουν μεγάλη τρέλα με τις αντίκες.

Όσο ήμασταν στο Μπουένος Άιρες η Αργεντινή γιόρταζε τα 200 χρόνια ανεξαρτησίας της. Έτσι, ζήσαμε τη χώρα του τάνγκο, του τσαγιού «μάτε» και του dulce de leche (καραμελωμένο γάλα), τη γενέτειρα του Τσε, της Εβίτας Περόν, του Μπόρχες και του Μαραντόνα σε στιγμές εθνικού μεγαλείου. Έξι εκατομμύρια άνθρωποι παρακολούθησαν τις εκδηλώσεις στην πλατεία 25ης Μαΐου και στη Λεωφόρο 9ης Ιουλίου, και ανάμεσά τους ήμασταν κι εμείς. Δεν είχαμε δει ποτέ τέτοιο πλήθος στη ζωή μας. Αντιλαμβάνεστε τι πανικός θα γίνει, αν η Εθνική Αργεντινής κερδίσει το Μουντιάλ, και μάλιστα σε μια τόσο σημαδιακή χρονιά.

Στην αντίπερα όχθη του Ρίο ντε λα Πλάτα...

Τα φέρι της Buquebus συνδέουν καθημερινά το Μπουένος Άιρες με την Κολόνια και το Μοντεβίδεο της Ουρουγουάης στην απέναντι όχθη του Ρίο ντε λα Πλάτα, του φαρδύτερου ποταμού του κόσμου. Το «ποτάμι του ασπιμιού» έχει πλάτος από 48 μέχρι 220 (!) χλμ., στο σημείο όπου εκβάλλει στον Ατλαντικό Ωκεανό, στο ύψος της τουριστικής Πούντα ντελ Έστε.

Μεσάνυχτα πήραμε το φθηνότερο δρομολόγιο και σε τρεις ώρες φτάσαμε κοιμώμενοι στην Κολόνια. Ήταν η πρώτη φορά που περνούσαμε σύνορα μέσα στο άγριο ξημέρωμα. Όμορφο συναίσθημα να πιάνεις στον ύπνο μια πόλη που επισκέπτεσαι για πρώτη φορά. Η κάποτε πορτογαλική αποικία έχει πληθυσμό μόλις 20.000 κατοίκους σήμερα και μια εντελώς δική της προσωπικότητα. Μια διάχυτη, άκρως ερωτεύσιμη χαλαρότητα επικρατεί στο ιστορικό κέντρο της Κολόνιας, που φυσικά έχει αναγνωριστεί ως μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς από την UNESCO. Οι πλακόστρωτοι δρόμοι, οι ανθόσπαρτες πλατείες, ο πανύψηλος φάρος και οι παρκαρισμένες αντίκες στο ιστορικό κέντρο συνθέτουν ένα κινηματογραφικό σκηνικό που σε ταξιδεύει στην εποχή του Μεσοπολέμου. Να γιατί βρίσκεις αρκετούς εκπατισμένους Ξεχασμένους εδώ. 200 χιλιόμετρα πιο ανατολικά, το Μοντεβίδεο είναι η πιο Ξέγνοιαστη πρωτεύουσα της Λατινικής Αμερικής, παρ' ότι είναι ένα από τα σημαντικότερα λιμάνια της. Η παραλιακή λεωφόρος της θυμίζει έντονα τη Γλυφάδα, χάρη στα πολυτελή συγκροτήματα κατοικιών, που έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τις παράγκες στο άλλο άκρο της πόλης. Μια βόλτα στο Μοντεβίδεο προδίδει στο έπακρο το χαρακτήρα της μικρής αυτής χώρας που είναι στριμωγμένη στην ανατολική όχθη του ποταμού από τον οποίο πήρε το όνομά της: η Ουρουγουά είναι φτώχεια και πλούτος μαζί σε μικρό μπουκάλι. Στο Μοντεβίδεο φιλοξενηθήκαμε σε ελληνικό σπίτι, και από εκεί προσπαθήσαμε να βρούμε υποστήριξη από ελληνικό εφοπλιστικό όμιλο ώστε να επιστρέψουμε στην Ευρώπη. Ατυχήσαμε, μιας και η συγκεκριμένη εταιρεία διακινεί αποκλειστικά πετρελαιοφόρα. Τουλάχιστον μας έμεινε μια καινούργια φίλια με δύο παιδιά που τα παράτησαν όλα στην Αθήνα και πήγαν εκεί να ζήσουν μαζί με το γιο τους. «Είχαμε καταλάβει αυτό που ερχόταν στην Ελλάδα» μας είπε σε κάποια στιγμή ο άνθρωπός μας. «Βαρεθήκαμε να τρέχουμε όλη μέρα, να αποπληρώνουμε δάνεια για να έχουμε μια νεόπλουτη ζωή. Τα πουλήσαμε όλα, τα μαζέψαμε και ήρθαμε εδώ.»

Φεύγοντας από το Μοντεβίδεο ήμασταν υποψιασμένοι ότι μπορεί να επιστρέψαμε -αν όχι για πάντα-, τουλάχιστον για να βάλουμε το αυτοκίνητο σε κοντέινερ. Μας άρεσαν οι αργοί ρυθμοί της χώρας, τόσο στην πρωτεύουσα όσο και στην καταπράσινη ύπαιθρο. Όπου κι αν πας στην Ουρουγουά, συναντάς τύπους με ένα θερμό παραμάσαλα και μια κούπα mate στο χέρι. Είπαμε, χαλαρά...

Ωστόσο, δεν μπορεί ύστερα από 160.000 χλμ. και 65 χώρες να αφήναμε έξω τη Βραζιλία. Τουλάχιστον στο Ρίο έπρεπε να φτάσουμε. Στην πορεία μπήκαμε ξανά στην Αργεντινή και κάναμε μια παράκαμψη στην Παραγουάη, η οποία, όπως και η γειτονική Βολιβία, δεν έχει πρόσβαση σε θάλασσα. Η χώρα μοιάζει με φτωχό συγγενή δίπλα στους γείτονές της. Έχει δεινοπαθήσει κι αυτή από δικτατορίες, από τη διαφθορά των πολιτικών, και το αποτέλεσμα είναι μια κοινωνία έντονων αντιθέσεων. Όταν φτάσαμε στην Ασουσιόν μας έπιασε κατάθλιψη. Λες και είχε απαγόρευση κυκλοφορίας, ψυχική δεν υπήρχε στους δρόμους κυριακάτικα. Ανθρώπους είδαμε μόνο στην παρακούπολη ακριβώς δίπλα στο κατάλευκο προεδρικό παλάτι. Όταν πήγαμε να περπατήσουμε εκεί οι ίδιοι οι ντόπιοι μας σταμάτησαν: «Μην συνεχίσετε», μας είπε ο Ντάριο, «είναι γεμάτο "λαντρόνες" (κλέφτες) εκεί μέσα». Ο ίδιος άνθρωπος μας είπε ότι μπορεί πλέον να έχουν δημοκρατία, όμως οι ίδιοι ζουν στο όριο της φτώχειας. «Πρέπει να κάνει πολλά ο πρόεδρος, αλλά δεν πιστεύω ότι θα πετύχει» συμπλήρωσε ο 50άρης παρκαδόρος. «Μα πού πήγαν όλοι;» ρωπήσαμε έναν ταξιτζή μετά απ' αυτό. «Στο del sol» μας είπε με φυσικότητα. Πράγματι, 3 χλμ. έξω από το κέντρο η πόλη ζωντάνεψε. Κοιμήξ κυρίες με Beetle κάμπριο, BMW X5 με μαύρα τζάμια αλλά και μεσοαστοί με VW Golf, όλοι πήγαιναν προς την ίδια κατεύθυνση. Τους ακολουθήσαμε, και φτάσαμε σε ένα εμπορικό κέντρο -αυτό ήταν το del sol-, όπου γινόταν φυσικά χαμός. Τι κατάντια κι αυτή, μια πόλη ολόκληρη μαντρωμένη σε ένα mall. Ούτε σάντουιτς δε βρίσκεις να φας στην Ασουσιόν έξω από αυτό Κυριακή μεσημέρι...

Ο ΕΛΛΗΝΑΣ ΤΗΣ ΟΥΣΟΥΑΓΙΑ

Ο 75χρονος Ντεμέτριο Λουίζον μπορεί να μη μιλά τη γλώσσα μας, όμως στις φλέβες του κυλά ελληνικό αίμα. Είναι ένα από τα δέκα παιδιά του Στέλιου Λουίζου, ο οποίος είχε φύγει από την Τένεδο το 1913 για να καταλήξει στην Ουσουαγία, η οποία τότε δεν είχε καμία σχέση με τη σημερινή πόλη. Η Ουσουαγία άρχισε να χτίζεται από Βρετανούς ιεραποστόλους το 1870 και στη συνέχεια αναπτύχθηκε χάρη στη ναυτική βάση και στη φυλακή υψίστης ασφάλειας που έχτισε η κυβέρνηση της Αργεντινής για να εξασφαλίσει την κυριαρχία της στο αρχιπέλαγος της Γης του Πυρός. Ο νεαρός Λουίζος παντρεύτηκε μια ντόπια, άνοιξε ένα μπακάλικο απέναντι από το κυβερνείο και με τα χρόνια έγινε γνωστός ως «El Griego», «ο Έλληνας». Το μαγαζί του είναι σήμερα εστιατόριο με το ίδιο όνομα. Όσο για τον Ντεμέτριο, έγραψε κι αυτός τη δική του ιστορία, όταν, ως ασυρματιστής των αργεντινικών ταχυδρομείων, αποσπάστηκε σε αμερικανική βάση της Ανταρκτικής. Ενώ πήγε εκεί για ένα χρόνο, έμεινε τελικά 28 μήνες, μιας και, λόγω κακοκαιρίας, δεν μπορούσαν τα παγοθραυστικά να προσεγγίσουν τη βάση. Ο Ντεμέτριο άντεξε δύο ασημέριους χειμώνες στην Ανταρκτική με θερμοκρασίες 50 βαθμών κάτω από το μηδέν. Επέστρεψε ζωντανός και υγιής, όμως εντελώς άηλος άνθρωπος, όπως μας είπε...

Dejavu προς το Ρίο

Όταν μπιήκαμε στους καταρράκτες Ιγκουασού, επτά χρόνια μετά την πρώτη φορά που είχαμε πάει εκεί, κατάλαβα πόσο μας άλλαξε αυτό το ταξίδι. Ακόμα κι αυτό το θαύμα της φύσης, αυτό το πανδαιμόνιο του υγρού στοιχείου, με τους 270 τόσους καταρράκτες να βρυχώνται τριγύρω, δεν έκανε τις καρδιές μας να σκιρτήσουν. Το είχαμε ζήσει αυτό, όπως και τόσα άλλα συναρπαστικά τοπία, μέχρι να φτάσουμε εδώ. Όταν ύστερα από τρεις ημέρες βολτάραμε με το Discovery στην Κοπακαμπάνα του Ρίο καταλάβαμε ότι το ταξίδι μας είχε τελειώσει. Θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε προς τα βόρεια της Βραζιλίας, ακόμα και να μπούμε στον Αμαζόνιο από ανατολικά αυτήν τη φορά, όμως η φλόγα που είχαμε μέσα μας για νέες ανακαλύψεις, για νέους προορισμούς μάλλον έπαψε να καίει. Κάπου στην Ουσουαγιά συνέβη αυτό. Νιώθουμε ότι έχουμε ολοκληρώσει ένα μεγάλο όνειρο, και για την ώρα είμαστε έτοιμοι ψυχολογικά να επιστρέψουμε. Έστω για λίγο. Αυτό δε σημαίνει ότι γνωρίσαμε τον κόσμο απέξω κι ανακατωτά. Καμία σχέση. Θα μπορούσαμε ακόμη να είμαστε στα βόρεια της Αφρικής και κάθε μέρα να μας προσφέρει νέες εμπειρίες. Η Ινδία ήταν ικανή να μας κρατήσει για χρόνια, ακόμα κι αν ταξιδεύαμε εκεί καθημερινά. Το ίδιο και η Άπω Ανατολή αλλά και η αμερικανική ήπειρος, από την οποία χαιρετούμε τα... παγκόσμια. Να μη μιλήσουμε για τη Σιβηρία, τη Μογγολία και την Κίνα, που τις αφήσαμε απέξω, για οικονομολογικούς λόγους και μόνο. Μπορεί να γράψαμε πολλά χιλιόμετρα, μπορεί να είμαστε στο τιμόνι για 1.100 ημέρες τώρα, όμως έχουμε πολλά να γνωρίσουμε ακόμη. Ή να ξαναζήσουμε τα ίδια μέρη από διαφορετική σκοπιά. Ο στόχος επιτεύχθη, λοιπόν, για την ώρα. Δικοί μας άνθρωποι μας περιμένουν πίσω ύστερα από πολύ καιρό. Έχουμε ζήσει σαντσιγγάνοι του κόσμου για τρία χρόνια και βάλε, άρα λίγη σπιτική ζωή δε θα μας βλάψει. Θα τα λέμε από κοντά, λοιπόν, αλλά πάντα ταξιδιάρικα στα επόμενα τεύχη αυτού του περιοδικού, χωρίς το οποίο δε θα είχαμε φτάσει ποτέ μέχρι εδώ. Μέχρι να κυνηγήσουμε το επόμενο όνειρο, εννοείται... _A. T. >>>

200 ΧΡΟΝΙΑ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Με αποκορύφωμα την 25η Μαΐου, ένα φαντασμαγορικό πανηγύρι στήθηκε στο κέντρο του Μπουένος Άιρες για τον εορτασμό των 200 χρόνων ανεξαρτησίας της Αργεντινής. Εκατέρωθεν του οβελίσκου -το σύμβολο της μεγαλόουπολης- στήθηκαν τεράστιες εξέδρες και περίπτερα στα οποία μπορούσες να παρακολουθήσεις συναυλίες, θεατρικές παραστάσεις αλλά και όλη την ιστορία της χώρας από το 1810 μέχρι σήμερα.

Ήως ήταν από μέσα η εμπειρία του bicentenario; Φανταστείτε εκατομμύρια ανθρώπους -οι περισσότεροι από την επαρχία- να συνωστίζονται στο κέντρο της μεγαλούπολης, να ανεμίζουν τις γαλανόλευκες της Αργεντινής, να καταναλώνουν ψητά πουκάνικα και κρέας στα κάρβουνα (asado), να πίνουν yerba mate ή μπίρες Quilmes του 1 λίτρου και ενίοτε να φωνάζουν «τα νησιά Μαθβίνας (τα Φόκλαντ για τους Βρετανούς) είναι δικά μας». Επισκεφτείτε το www.bicentenario.argentina.ar για να μάθετε περισσότερα.

THE WORLD OFFROAD

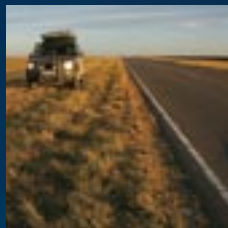
ΟΥΣΟΥΑΓΙΑ
ΡΙΟ ΝΤΕ ΖΑΝΕΪΡΟ

FAQ

ΝΤΙΖΕΛ (ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ): 2,76-3,16 ARS, ΟΥΡΟΥΓΟΥΑΗ: 27,8 UYU, ΠΑΡΑΓΟΥΑΗ: 4.300 PYG, ΒΡΑΖΙΛΙΑ: 1,9 BRL **ΔΙΟΔΙΑ ΟΥΡΟΥΓΟΥΑΗ:** 25 UYU/100 ΧΛΜ. ΠΑΡΑΓΟΥΑΗ: 4.000 PYG/100 ΧΛΜ. ΒΡΑΖΙΛΙΑ: 7,5 BRL/100 ΧΛΜ. **ΦΕΡΙ ΒΟΥΚΕΒΟΥΣ (ΜΠΟΥΕΝΟΣ ΑΪΡΕΣ-ΚΟΛΟΝΙΑ, 2 ΡΑΧ-ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ):** 625 ARS, **ΣΤΟΥΝΤΙΟ/ΕΒΑΔΟΜΑΔΑ:** ΜΠΟΥΕΝΟΣ ΑΪΡΕΣ: 180-250 USD, ΡΙΟ ΝΤΕ ΖΑΝΕΪΡΟ: 385 USD
1 ΕΥΡΩ = 4,7 ΠΕΣΟΣ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΣ, 25 ΠΕΣΟΣ ΟΥΡΟΥΓΟΥΑΗΣ, 5.700 ΓΚΟΥΑΡΑΝΙ, 2,2 ΡΙΑΛ ΒΡΑΖΙΛΙΑΣ

INFO: Δείτε πού βρισκόμαστε τώρα στο www.theworldoffroad.com

15/5/2010, Ουσουαγία, 149.384 χλμ.: Γνωρίζουμε το γιο του μοναδικού Έλληνα που έζησε στην Ουσουαγία.

16/5/2010, Ρίο Γκαγιέγκος, 150.191 χλμ.: Αφήνουμε πίσω μας τη Γη του Πυρός...

19/5/2010, Πουέρτο Μάδριν, 151.601 χλμ.: Ύστερα από 1.500 αδιάφορα χιλιόμετρα στην Παταγονία, φτάνουμε στην περιβόητη -για τη θαλάσσια ζωή της- χερσόνησο Βαλντέζ.

20/5/2010, Κορονέη Ντορέγκο, 152.381 χλμ.: Σπάμε το ρεκόρ χιλιομέτρων σε μία ημέρα (κοντά 800), πάντα στην αδιάφορη Ruta 3.

21/5/2010, Μπουένος Άιρες, 152.963 χλμ.: Φτάνουμε νύχτα στην πρωτεύουσα και κατασκηνώνουμε σε δρόμο του Πουέρτο Μαδέρο. Γεγονός μας δύο άσπεγοι που ζουν σε σκηνές...

22-26/5/2010, Μπουένος Άιρες, 153.047 χλμ.: Γιορτάζουμε κι εμείς τα 200 χρόνια ανεξαρτησίας της Αργεντινής.

27/5/2010, Κολόνια (Ουρουγουάη), 153.102 χλμ.: Μεσάνυχτα παίρνουμε το φέρι της Buquebus και σε τρεις ώρες είμαστε στην πιο όμορφη πόλη της Ουρουγουάης.

28/5-1/6/2010, Μοντεβιδέο, 153.322 χλμ.: Μας φιλοξενούν στο σπίτι τους δύο νέοι φίλοι, ο θάνατος και η Άντζελα, όσο ψάχνουμε ελληνική εταιρεία να μεταφέρει το Discovery στην Ευρώπη.
2/6/2010, Παϊσαντού, 153.835 χλμ.: Παρέα με το Δημήτρη Παρούση, ταξιδεύουμε προς τα βόρεια της Ουρουγουάης.

3/6/2010, Τσαχόρι (Αργεντινή), 154.083 χλμ.: Μόνοι μας πλέον κατασκηνώνουμε σε συγκρότημα θεριμών λουτρών. Μπάνιο στους 39 βαθμούς και κρασάκι Syrah απόψε...

4/6/2010, Ποσάντας, 154.592 χλμ.: Επικίνδυνη η Ruta 14, που διασχίζει τη βόρεια Αργεντινή. Και δεν μπαίνουμε Παραγουάη: κατασκηνώνουμε σε πρατήριο μιας επαρχιακής πόλης, όπου μένουμε άγρυπνοι όλη νύχτα από τα νεοσιμπίδη ντόπιων νεαρών με φτιαγμένα Fiat και Chevrolet...

6/6/2010, Ασουσιόν, 155.005 χλμ.: Κυριακή στην πιο θλιβερή ίσως πρωτεύουσα της Αμερικής.

7/6/2010, Καταρράκτες Ιγκουασού, 155.350 χλμ.: Κατασκηνώνουμε δίπλα στους περίφημους καταρράκτες, στο τριεθνές Αργεντινής, Παραγουάης, Βραζιλίας.

8/6/2010, Κασκαβέλ, 155.524 χλμ.: Deja viu στους καταρράκτες Ιγκουασού!

9/6/2010, Κουρίτιμπο, 156.060 χλμ.: Αδιάφορο, κουραστικό και εν δυνάμει επικίνδυνο το ταξίδι στην εθνική BR277...

10/6/2010, Σάο Πάολο, 156.511 χλμ.: Τρειςήμισι ώρες θα χρειαστούμε για να διασχίσουμε την πόλη-έκπρωμα των 16 εκατ. κατοίκων!

11/6/2010, Ρίο ντε Ζανέιρο, 156.883 χλμ.: Εδώ τελειώνουμε ή πρέπει να επιστρέψουμε στο Μπουένος Άιρες για να βάλουμε το Discovery στο πηλοίο;

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ DISCOVERY

ΧΛΜ. DISCOVERY: 165.883

ΧΛΜ. ΤΑΞΙΔΙΟΥ: 156.883

ΧΛΜ. ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ: 7.499

(ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ: 4.121, ΧΙΛΗ: 256,

ΟΥΡΟΥΓΟΥΑΗ: 881,

ΠΑΡΑΓΟΥΑΗ: 720, ΒΡΑΖΙΛΙΑ: 1.521)

ΑΝΕΦΟΔΙΑΣΜΟΙ: 11

ΛΙΤΡΑ ΝΤΙΖΕΛ: 819

ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ: 10,9 ΛΙΤΡΑ/100 ΧΛΜ.

Μετά το σέρβις στην Ουσουαγία, η μόνη μας έγνοια σχετικά με το αυτοκίνητο είναι να φυλάξουμε τα BF Goodrich, με τα οποία έχουμε κάνει ήδη 35.000 χλμ. από το Χιούστον. Παρουσιάζουν έντονη φθορά -λόγω του κάμπερ των τροχών-, αλλά πιστεύουμε ότι θα αντέξουν μέχρι την Ελλάδα. Η κατανάλωση ήταν ιδιαίτερα χαμηλή αυτόν το μήνα, χάρη τόσο στις νέες βαθβίδες ανακύκλωσης καουσεριών όσο και στο χαλαρό τρόπο οδήγησης στις ατέλειωτες ευθείες της Παταγονίας. Το μόνο που μας ανησυχούσε αυτόν το μήνα ήταν οι έντονες αναθυμιάσεις από τον κινητήρα λίγο πριν φτάσουμε στο Μπουένος Άιρες, οι οποίες σφειλόνταν σε διαρροή πετρελαίου από το σωληνάκι ενός μπεκ τροφοδοσίας. Το πρόβλημα λύθηκε με γερό σφίξιμο της βίδας, που προφανώς δεν είχαν σφίξει καλά όταν μας άλλαξαν την αντλία πετρελαίου στο Σαντιάγκο. Ο αγαπημένος μας κ. Καρίμπο χαίρει άκρας υγείας. Το θέμα είναι... θέλει ο ίδιος να βγει στη σύνταξη;

